

הַלְבוֹת פָּרָה אֲדָמָה פָּרָק טו

א. הַנוֹגֵעַ בְּמִי חֲטָאת שְׁלֹא לְצַרֵּךְ הִזְיָה, בֵּין אָדָם בֵּין כָּלִים טָמֵא, וְאִינוּ מְטַמֵּא בְּגָדִים בְּשַׁעַת מַגְעוֹ: שֶׁנֶּאֱמַר "וְהִנֵּגַע בְּמִי הַנִּדָּה, יִטָּמָא עַד-הָעָרֹב" (במדבר יט, כא) הִנֵּה לְמִדַּת שְׁמִי נִדָּה אֵב מֵאֲבוֹת הַטָּמְאוֹת שֶׁלִּתּוֹרָה, וְטָמְאָת מַגְעָן בְּכָל שְׁהוּא.

ב. וְאִם הָיָה בָּהֶן כְּדִי הִזְיָה, מְטַמְּאִין בַּמַּגָּע וּבַמִּשָּׁא; וְהַנוֹגֵעַ בָּהֶן אוֹ הַנוֹשָׁאֵן שְׁלֹא לְצַרֵּךְ מְטַמֵּא בְּגָדִים בְּשַׁעַת מַגְעוֹ אוֹ בְּשַׁעַת מִשָּׁאוֹ, עַד שִׁיפְרֹשׁ מִמְטַמְּאִיו: שֶׁנֶּאֱמַר "וּמִזֶּה מִי-הַנִּדָּה, יִכָּבֵס בְּגָדָיו" (במדבר יט, כא). אִינוּ מְדַבֵּר בְּמִזְהָ עַל הַטָּמֵא אִם טָהוֹר אֶת הַטָּמֵא, קָל וְחֹמֶר שִׁיחִיָּה הוּא טָהוֹר.

ג. מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוֹ שֶׁזֶה שֶׁנֶּאֱמַר "וּמִזֶּה מִי-הַנִּדָּה" (במדבר יט, כא) לֹא נֶאֱמַר אֲלֵא לְשַׁעֲוֹר שֶׁהַנוֹגֵעַ אוֹ הַנוֹשָׂא מִי הַנִּדָּה שִׁישׁ בָּהֶן כְּדִי הִזְיָה, שְׁלֹא לְצַרֵּךְ הִזְיָה, טָמֵא וּמְטַמֵּא בְּגָדִים, דִּין תּוֹרָה. וְכֵמָּה הוּא שַׁעֲוֹר הִזְיָה, כְּדִי שִׁיטְבֵּל רָאשֵׁי גִבְעוּלִין שֶׁלְּאֲזוּב בָּמִים.

ד. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים שְׁמִי חֲטָאת מְטַמְּאִין: בְּזִמָּן שֶׁנִּגַּע בָּהֶן אוֹ נִשָּׂאֵן שְׁלֹא לְצַרֵּךְ, קֹדֶם שִׁיעֲשׂוּ מִצְוֹתָן; אֲבָל אַחֵר שֶׁעֲשׂוּ מִצְוֹתָן, אֵינָן מְטַמְּאִין כָּלֵל.

ה. כִּיצַד: הָרִי שֶׁטְבֵּל אֶת הָאֲזוּב וְהִזָּה עַל הָאָדָם הַטָּמֵא אוֹ עַל הַכָּלִים, וְהָיוּ הַמִּים שׁוֹתֵתִין וְיוֹרְדִין מֵעַל הַטָּמֵא לָאָרֶץ, וְכֵן הַמִּים הַנִּתְזִין בְּשַׁעַת הִזְיָה עַל הָאָרֶץ אוֹ עַל הַטָּהוֹר הָרִי אוֹתָן הַמִּים טָהוֹרִין, וְהַנוֹגֵעַ בָּהֶן וְהַנוֹשָׁאֵן טָהוֹר.

ו. הַטְּבִיל אֶת הָאֲזוּב לְהַזוֹת עַל דְּבַר שְׁאִינוּ מְקַבֵּל טָמְאָה הָרִי הַמִּים הַמִּנְטָפִין כְּשֶׁרִין לְהַזוֹת מֵהֶן, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ; לְפִיכָּךְ מְטַמְּאִין טָמְאָת מִי חֲטָאת, לְפִי שְׁלֹא עָשׂוּ מִצְוֹתָן שֶׁהָרִי הַטְּבִילָה הִתָּה לְשֵׁם דְּבַר שְׁאִינוּ מְקַבֵּל טָמְאָה.

ז. אֵין מִי חֲטָאת מְטַמְּאִין אֶת הַכָּל, קֹדֶם שִׁיעֲשׂוּ מִצְוֹתָן עַד שִׁיחִיו טָהוֹרִין וְכִשְׁרִין לְהִזְיָה. אֲבָל מִי חֲטָאת שֶׁנִּפְסְלוּ כְּגוֹן שֶׁנִּתְעָרַב בָּהֶן מִים, אוֹ שֶׁשֶּׁתֵּת מֵהֶן בְּהִמָּה, וְכִיּוּצָא בָּאֵלוֹ מְדַבְּרִים הַפּוֹסְלִין אוֹתָן אִם נִגַּע בָּהֶן הַטָּהוֹר לְתַרוּמָה, נְטָמָא: בֵּין שֶׁנִּגַּע בִּידָיו, בֵּין שֶׁנִּגַּע בְּשָׂאָר גּוּפוֹ. נִגַּע בָּהֶן אָדָם הַטָּהוֹר לְחֲטָאת, וְאִפְלוּ בִּידָיו הָרִי הוּא טָהוֹר כְּמוֹת שֶׁהָיָה.

ח. מִי חֲטָאת שֶׁנִּטְמָאוּ, וְנִגַּע בָּהֶן אַחֵר שֶׁנִּטְמָאוּ אָדָם הַטָּהוֹר לְתַרוּמָה בֵּין בִּידָיו, בֵּין בְּגוּפוֹ נְטָמָא. וְאִם נִגַּע בָּהֶן הַטָּהוֹר לְחֲטָאת בִּידָיו, נְטָמָא; נִגַּע בְּשָׂאָר גּוּפוֹ, הָרִי הוּא טָהוֹר כְּמוֹת שֶׁהָיָה.

ט. מִי חֲטָאת שֶׁנִּפְלוּ לְתוֹכָן מִי מַעֲיָן, אוֹ מִי מִקְוֶה, אוֹ מִי פְרוֹת אִם רֹב מִי חֲטָאת, מְטַמְּאִין בַּמִּשָּׁא; וְאִם רֹב מִי פְרוֹת, אֵין מְטַמְּאִין; מִחֲצָה לְמִחֲצָה, מְטַמְּאִין בַּמִּשָּׁא. אֶפְרַי פָּרָה שֶׁנִּתְעָרַב בְּאֶפְרַי מְקֻלָּה, וְקִדְשׁ בְּכָלוֹ אִם הָיָה הָרֹב אֶפְרַי פָּרָה, מְטַמְּאִין כְּמִי נִדָּה; וְאִם הָיָה הָרֹב אֶפְרַי מְקֻלָּה אֵין מְטַמְּאִין בַּמַּגָּע, אֲבָל מְטַמְּאִין בַּמִּשָּׁא.

י. אֶפְרַי כְּשֶׁר שֶׁנִּתְּנוּ עַל גְּבֵי הַמִּים שְׁאִינָן רְאוּיִין לְקִדְשָׁן, וְנִגַּע בָּהֶן הַטָּהוֹר לְתַרוּמָה בֵּין בִּידָיו, בֵּין בְּגוּפוֹ נְטָמָא; נִגַּע בָּהֶן הַטָּהוֹר לְחֲטָאת, אִפְלוּ בִּידָיו הָרִי זֶה טָהוֹר כְּמוֹת שֶׁהָיָה.

יא. מי חטאת שנפסלו, לא יגבלם בטיט שלא יעשם תקלה לאחרים, שםא יגע בטיט ויטמא: שמי חטאת אינן בטלין בטיט, שנאמר "חטאת היא" (במדבר יט, ט). פרה ששתת מי חטאת אף על פי שנשחטה בתוך עשרים וארבע שעות, הרי בשרה טהור: שנאמר "למשמרת, למי נדה" (שם) בזמן שהן שמורין, אינן בטלין; אבל בזמן ששתת אותן פרה בטלו, שהרי אינן שמורין.

יב. המזה מחלון שמזין ממנו על הרבים, והזה עליו, ונכנס למקדש, ואחר כך נמצאו המים פסוליין הרי זה פטור: שחזקת המים שמזין מהן על הרבים, שהן פשרין; והרי זה, כאנוס. אבל אם הזה עליו מחלון שליחיד, ונכנס למקדש, ונמצאו המים פסוליין חייב בקרבן עולה ויורד: מפני שהיה לו לבדק על המים, ואחר כך יכנס למקדש.

יג. מחליקין היו העם במים ששותתין בארץ מחלון שלרבים, ודורסין אותן, ונכנסין למקדש; ולא היו חוששין להן, שםא פסוליין הן.

יד. המזה באזוב הטמא לחטאת אם יש בו כביצה המים פסוליין, והזיתו פסולה; אין בו כביצה המים פשרין, והזיתו פסולה. ואזוב זה מטמא חברו וחברו לחברו, אפלו הן מאה: שאין מונין לחטאת.

טו. המגביה כלי שהזה עליו, והרי עליו מים כדי הזיה טהור: שהמים שעשו מצותן אינן מטמאין, כמו שבארנו.